

**INAUGURACIÓ
CURS ACADÈMIC
1998-99**

DISCURS DE L'HONORABLE CONSELLER DE CULTURA

Excel·lentíssim i Magnífic Sr. Rector de la Universitat Jaume I, Excel·lentíssims i Magnífics Srs. Rectors de les Universitats de València i Miguel Hernández, Excel·lentíssim Sr. President del Consell Social de la Universitat Jaume I, excel·lentíssimes i il·lustríssimes autoritats, Claustre de professors, alumnes, senyores i senyors,

Avui a la Universitat Jaume I iniciem l'itinerari d'obertures de l'últim curs acadèmic del segle a les nostres universitats. Un segle l'inici del qual els historiadors assenyalen l'any 1898 amb una derrota i que tanquen amb la victòria de la societat espanyola en general, i la valenciana en particular, en gaudir d'una estabilitat política i econòmica que ens està permetent tindre un lloc preponderant en la construcció de la Unió Europea.

De la nostàlgia, de la impotència o el pessimisme, a la possibilitat de veure el nostre futur tan clar com cada un de nosaltres creguem convenient en la societat de la igualtat d'oportunitats. L'educació no sols és un bé que ha d'arribar a tots, sinó que fa un paper de distribució de sabers bàsic per assegurar la dignitat de cada ciutadà cada vegada més preparat per difondre els seus legítims interessos. Cada societat és la suma dels seus components i, si

aquests estan més preparats personalment, més ho està la mateixa societat per seguir aprofundint en democràcia, en llibertat i en benestar.

La democràcia com la coneixem avui en dia és fruit de moltes apostes socials, polítiques i econòmiques de major o menor envergadura, la democràcia tal i com avui la coneixem només millorarà permanentment en la aposta educativa. Una aposta que acosta totes les possibilitats de coneixement, totes les tècniques d'aprenentatge, tots els instruments d'informació, tots els sistemes didàctics, totes les propostes pedagògiques, tots i cada un dels ciutadans d'acord amb la seua edat, la seua capacitat personal i el seu desplegament individual, perquè cada un de nosaltres puguem donar fins on voluntàriament vulguem arribar.

Una societat, per tant, que vol seguir sent lliure, que vol seguir sent democràtica i, a més, que vol generar riquesa i vol que aquesta es convertisca en benestar. Aquesta societat és una societat que ha d'apostar decididament per l'educació en cada un dels seus nivells i, a més, no conformar-se en el que ha aconseguit.

Arranca un curs, a més, en un món canviant i pròxim. A aquesta hora del

dia, centenars d'informacions ja estan sent analitzades en tot el planeta amb conseqüències que tots nosaltres coneixem quasi en temps real i que a molts afectarà de forma directa i indirecta. Per tant, la Jaume I, la nostra Universitat de les comarques de Castelló, no sols pot ser una referència de culminació del procés de formació personal a què al·ludia abans, sinó que també ha de ser una finestra qualificada a allò que ocorre en els cinc continents i que pot afectar positivament o negativament l'espai socioeconòmic al qual serveix en primera instància i que és el que diposita en aquesta Universitat tota la seua confiança per preparar els millors professionals possibles.

Ciudadans i professionals, dues cares d'una mateixa realitat. Ciudadans preparats per viure la vida en absoluta llibertat i dignitat per exercir tots els seus drets i per assumir totes les seues res-

ponsabilitats. Professionals preparats per desenvolupar les seues inquietuds en cada un dels camps elegits, amb els coneixements necessaris i la preparació adequada a les exigències del moment. Per aconseguir aquests propòsits, continuem augmentant la inversió en tot el sistema educatiu i en particular en el sistema universitari.

Un sistema, l'educatiu, que cada dia reclama més atenció i al qual el Govern valencià ja dedica la quarta part de tot el seu pressupost. Malgrat les lògiques discrepàncies entre tots, estem a punt de culminar un llibre blanc del sistema universitari valencià, que ens permetrà saber on estem i cap a on hem d'orientar les nostres següents decisions. No hem reparat en dades ni en anàlisi; fins i tot hem estudiat el mercat laboral relatiu als nostres titulars, als quals desitgem fins i tot arribar a informar de totes les possibilitats reals del futur de la

seua elecció universitària. Perquè, al final, en tot aquest projecte en què professors i administració estem tan estretament vinculats, està l'alumne, l'alumna, personalment considerat i a ell o a ella, en absoluta honestedat i lleialtat, hem de dirigir els nostres esforços.

Enhorabona per l'inici d'un curs més en una universitat que amb l'esforç de tots és una realitat en el projecte autonòmic i nacional. La província de Castelló pot estar satisfeta amb aquesta Universitat, amb els seus professors, amb el seu nivell de docència i amb el seu nivell d'investigació que tan prop pretén permanentment estar de la realitat de les comarques castellonenques. I com a mostra d'aquesta proximitat, les dues titulacions sol·licitades pels òrgans de govern d'aquesta Universitat i que comencen avui el seu camí, les enginyeries tècniques Industrial i Agrícola, un exemple de compromís de la Jaume I

amb una societat activa i exportadora en els dos camps. La Universitat és el colofó del període formatiu de cada alumne però també ho és del desplegament d'una societat. La consolidació d'aquest projecte universitari és, per tant, la millor notícia econòmica, social o cultural que a Castelló es pot donar.

No voldria acabar les meues paraules sense fer el meu especial homenatge a una figura rellevant de la música a la Comunitat Valenciana. Prova d'això és el reconeixement que la Generalitat tingué en atorgar-li el premi al mèrit cultural. Una vida sencera d'una castellonenca que ha sentit i ha sabut expressar l'ànima d'una terra deixant-nos un important llegat per a les noves generacions de músics: Matilde Salvador Segarra. Enhorabona Matilde, i segueix per molts anys cultivant l'art que hi ha dins de tu.

Moltes gràcies.

DISCURS DE L'EXCEL·LENTÍSSIM I MAGNÍFIC RECTOR

Honorable senyor Conseller de Cultura, Educació i Ciència, excel·lentíssims senyors Rectors Magnífics de les Universitats de: València-Estudi General i Elx, excel·lentíssim senyor President del Consell Social, excel·lentíssimes i il·lustríssimes autoritats, Claustre Universitari, senyores i senyors, amics, amigues,

Hi ha una cita prou popular en el món de la direcció i la gestió, que fent referència a l'educació, diu:

“Crec que la millor educació del món és aquella que t'ajuda a fer el més correcte en el moment oportú”

(CHARLES F. KETTERING)

Seria una sort disposar d'aquesta educació que ens assegurara que l'acció es dirigeix cap a l'objectiu, que no pot ser altre que el de millorar, el de crear benestar en definitiva. Decisió i acció, que necessiten d'instruments i tècniques, és a dir, de coneixement, que són el resultat d'un bon procés educatiu, pel qual les universitats hem d'esforçar-nos i proporcionar a l'estudiantat una formació integral que consolide en elles i ells una sèrie de capacitats, actituds i valors fonamentals per aconseguir aqueix futur desitjat.

Doncs bé, volem fer honor a allò que determinaria aqueixa bona educació individual i col·lectiva a que féiem referència i donat que tenim la convicció que la societat del futur és la societat del saber i que en aquesta el paper de la Universitat serà rellevant, cal prendre la paraula i indicar que és urgent la reflexió i l'adopció de solucions. És necessari que determinem com haurem de realitzar les nostres funcions i a quins reptes haurem de fer front, per tal d'adaptar la nostra organització. Però també és necessari que se'ns desvetllen una sèrie de temes que van a condicionar la nostra acció. Perquè les universitats, com altres cossos socials, necessiten tindre confiança en el futur. Una confiança que ens proporciona el saber on estem i què haurem de fer per excel·lir en el compliment de la nostra missió, però que, d'altra banda, també necessita que l'àmbit polític done resposta a tota una sèrie d'incògnites i establisca entorns i marcs favorables.

Aquesta confiança en el futur que fa que tot allò que puga significar una actitud vital, serena i confiada però a la vegada crítica, avui està present a la Universitat Jaume I, seguint el mestratge de qui fa pocs dies honorava el nos-

tre claustre de professors: el nostre amic i company Arcadi Garcia.

La figura d'Arcadi, que és mereixedora amb escreix de les més altes distincions acadèmiques per la seua dedicació a l'estudi i la docència i per l'immens treball de recuperació del dret històric valencià, és per a aquesta comunitat universitària, que ha conegut el seu treball i que ha gaudit de la seua estima, una guia en el capgirar d'un nou segle on les ràpides transformacions poden esborrar certes referències necessàries per construir el futur.

En aquest inici de curs, i després de set anys en els quals hem hagut de fer un incòmode pelegrinatge per ubicacions provisionals amb l'esforç personal i financer que ha suposat, ens trobem per fi amb unes instal·lacions suficients per desenvolupar la nostra activitat acadèmica, sense les limitacions que hem sofert fins ara.

El dia 1 d'octubre els estudiants de l'Escola Superior de Tecnologia i Ciències Experimentals iniciaran la seua activitat a les noves instal·lacions de l'àrea científicotècnica del Campus del Riu Sec. Un conjunt de quatre edificis als quals prompte se sumaran uns altres dos: la Biblioteca i el Rectorat. D'aquesta manera quedarà finalitzada la segona fase de construcció del Nou Campus. Un conjunt d'edificacions que pretenem inaugurar oficialment i de forma conjunta una vegada estiga finalitzat el Rectorat, és a dir, a primeries del 1999.

Aquesta segona fase de construcció ja està donant pas a la tercera i última del projecte inicial, que executarem en els propers dos anys i que ja compta amb la construcció de l'Àrea de

Ciències Humanes i Socials, i que haurà de contemplar –sempre que el segon pla d'inversions amplie un crèdit fins ara insuficient– unes instal·lacions que entenem imprescindibles.

Queda dit que millorem pel que fa al continent, però també ho estem fent en el contingut. Només vull recordar algunes de les dades més significatives a què s'han fet referència en la memòria:

- S'incorporen dues noves enginyeries tècniques, amb les quals s'ha completat el projecte inicial.
- L'increment en el nombre de nous doctors i doctores ha sigut important i amb això es confirma l'encertada política d'ajut al personal en formació.
- Pel que fa als recursos humans, aspecte imprescindible per abordar qualsevol projecte de futur, la política de promoció i d'estabilització del personal ha donat uns bons resultats.
- El nivell d'equipament d'investigació que hem adquirit és important, encara que haurem de reforçar les estructures d'investigació per avançar en aquest àmbit.
- L'avanç que s'ha produït en la gestió econòmica i administrativa, ha estat valorat positivament per les auditories de compliment realitzades per la Sindicatura de Comptes. El fet que comptem amb una estructura bàsica reconegudament competent i prou consolidada, ens proporciona la seguretat necessària per escometre nous reptes.

Per tant crec, estic convençut, que el nostre projecte d'Universitat, que es

bastia amb encert ara fa vuit anys i que s'ha acabat de definir amb els Estatuts dóna prou mostres de fermesa. Estem en condicions d'encetar, una vegada renovats els òrgans unipersonals i col·legiats, fases pròpies d'una universitat madura i responsable.

Com que l'Equip de Govern així ho estima, en el Claustre d'octubre plantejarem el eixos estratègics i el pla d'actuació que ens permetrà consolidar, en els pròxims anys, aqueixa imatge d'universitat moderna, innovadora i oberta que ja se'ns reconeix.

Pretenem impulsar aquelles estructures que faciliten la relació amb l'exterior i que haurem d'acompanyar amb l'impuls de nous models de gestió i direcció, plantejats i reflexionats durant aquest any, els quals ja estem en disposició de posar en marxa després d'

haver assolit altres objectius bàsics i prioritaris.

Estem, per tant, –Sres. i Srs., Conseller– en una situació raonablement esperançada i disposem d'un projecte que l'Equip de Govern vol desenvolupar amb tots vosaltres, interpretant-lo dia a dia per tal donar-li la dinamicitat que ha de tindre. I és per això que vull agrair el vostre treball.

Però deixeu-me que ho faci, en aquest cas, d'una forma molt especial i afectiva, a les persones que han deixat o en breu deixaran l'equip rectoral després d'haver col·laborat amb mi d'una forma molt estreta i eficaç. Em referesc a M. Ángeles Burgos, a Rafael Vicente i a José Manuel Vela. És difícil prescindir de bons professionals i d'excel·lents persones. Us desitge el millor en aquests nous reptes professionals i personals.

A l'inici d'aquesta intervenció indicava la urgència que els poders legislatius i executius reflexionen i adopten solucions sobre les polítiques que han de regir a les universitats espanyoles i valencianes en els pròxims anys.

Centrant-nos en l'àmbit estatal cal indicar que és necessària la ràpida resolució de tot un conjunt de temes importants, presents en l'agenda universitària des de fa almenys quatre anys i que són motiu d'una gran preocupació en tota la comunitat universitària. Uns problemes als quals va fer referència la Conferència de Rectors a través de la comunicació que llegírem tots els rectors en els actes d'obertura l'any passat.

Enguany, al començament del curs 98/99, la Conferència de Rectors també vol assenyalar que malgrat que s'han realitzat alguns avanços en la regulació dels plans d'estudis i del tercer cicle, encara continuen alguns motius que susciten una preocupació generalitzada, com:

- La falta de definició en política universitària del Ministeri, que continua generant incertesa i dificultant la programació racional de l'activitat de les universitats.
- La necessitat que es porte endavant el Pacte de Modernització Universitària que la Sra. Ministra oferiria a les forces polítiques i socials a Còrdova, amb motiu de l'obertura del curs acadèmic 97/98.
- La lentitud i poca transparència amb què sembla tramitar-se la modificació del Títol V de la LRU i la necessitat de preveure el finançament adequat.

- La manca de finançament de les universitats espanyoles, que són les pitjor finançades de la Unió Europea si exceptuem Grècia i la necessitat de l'establiment d'un marc estatal de mínims.

Com vostès veuran, atenent a les consideracions de la Conferència de Rectors, el sistema universitari de l'estat necessita de solucions i de pactes amples si no volem perdre el futur, després del gran esforç que s'ha fet i que hauríem de saber canalitzar.

Pel que fa al Sistema Universitari Valencià –Sres. i Srs., Conseller– han de saber que aquesta Universitat s'esforça, i ho seguirà fent, per tal de trobar un escenari més estable per als propers anys, on desenvolupar els projectes propis amb harmonia amb els dels altres, equilibrant la necessària competència i complementarietat.

L'Equip de Govern està preocupat, com ja saben, de la dependència desfavorable que en aquest moment tenim de les programacions de la resta d'universitats valencianes. Sobretot quan hi ha un model de finançament, que a banda d'insuficient, està molt vinculat a aquesta programació i ens trasllada la mateixa incertesa a l'àmbit financer.

Cal corregir els actuals models per tal d'assegurar l'estabilitat en un sistema que ha de ser més planificat i tindre una millor informació.

Necessitem concretar quin és el pes que se'ns reserva en el sistema universitari valencià. És prioritària la consecució d'un consens basat en una planificació que contemple, almenys, el mig termini.

Com veuran, mostrem una certa preocupació pel futur, però mantenim un optimisme esperançat. El que el finançament espanyol i valencià estiga prou distanciat dels països de l'OCDE i que la nostra participació en el sistema universitari valencià encara estiga lluny del pes que la nostra província té a la Comunitat Valenciana, un 14% del PIB, ens fa entendre que el nostre projecte té possibilitats de futur, en un moment en el qual tenim problemes per finançar les despeses corrents.

Sr. Conseller, estem a punt de concloure el treball del llibre blanc i en condicions de valorar el resultat i el nivell de compliment del Pla de Finançament vigent. És el moment per dedicar-nos d'una forma intensa a l'elaboració conjunta de propostes definitives. La Comunitat Valenciana, que al seu mo-

ment va ser pionera en l'establiment d'un pla de finançament ordinari, estaria en disposició d'encapçalar l'establiment d'aqueix marc que demana la Conferència de Rectors. Tenim suficients dades i coneixement de la realitat com per a prendre l'acció i avançar-nos.

Si parem, correm el risc de no atendre unes funcions estratègiques i fonamentals pel futur d'un poble, inherents a l'activitat universitària, en la forma que la societat del segle XXI ens requerirà.

Unes tasques universitàries, que en paraules del professor Federico Mayor Zaragoza, "poden resumir-se en uns pocs conceptes, que tanquen un món de complexitat: formar els professionals que la societat necessita, desenvolupar la investigació científica i tècnica i conservar i transmetre la cultura, enriquint-la amb l'aportació creadora de cadas-

cuna de les generacions”... “tasques universitàries que tenen un perfil propi, integrant un conjunt d’activitats mes vinculades amb l’ètica i les conviccions vigents, que amb l’utilitarisme i la immediatesa annexes a altres àmbits de l’existència”.

Des d’aquesta manera de concebre la Universitat i, com que necessitem bastir un bon grapat de referències vàlides, la Junta de Govern, per unanimitat, va acordar concedir la Medalla d’Or de la Universitat a la Sra. Matilde Salvador.

Per a nosaltres Matilde Salvador representa allò que, com hem dit, volem que siga la nostra universitat: creadora, innovadora i que, ahora, tinga l’esperit de mantenir, conrear i transmetre, amb amor, la cultura del nostre poble. Són dos elements indisociables. L’un

sense l’altre, o bé ens situaria en l’autocomplaença estèril, o bé ens negaria veure amb nitidesa el camí a seguir per haver perdut el seu inici.

Em disculparan que no faça una extensa manifestació dels mereixements de Matilde Salvador, però els reconeixements que ha obtingut d’altres institucions, i la seua vinculació amb el Castelló que la va veure nàixer ara fa 80 anys, fan que la seua biografia siga de sobra coneguda per aquest auditori.

Per tant, no em queda més que transmetre-li, en nom del Claustre de la Universitat Jaume I, la felicitació més cordial i mostrar-li la nostra gratitud per honorar-nos amb el seu exemple i estímul i per haver-nos regalat aquesta lliçò-recital per a obrir el nostre curs acadèmic.

Moltes gràcies.

Lliçó inaugural
Cançons de Matilde Salvador

José López Ferrero
TENOR

Matilde Salvador Segarra
PIANISTA

**Les lletres dels poemes són reproduïdes del disc
"Cançons de Matilde Salvador"**

Cantilenes del Rosselló

Poemes de Josep Sebastià Pons

EL DESIG

Mira les roses de novembre com s'estan
en aquest parc tot moll de pluja encara.
L'una és color de broma a sol llevant.
L'altra és color de neu en l'ombra clara.
I cadascuna viu per si,
distreta en sa carn nova i separada,
ignorant totes com s'aviva la mirada
que les voldria reflectir.

ÉS EL MAIG

És el maig, la rosa diu: –Tu m’hauries descuidada.

És veritat, jo li’n dic: –dolça rosa embalsamada,

dolça com el rajolí –d’una bóta de garnatxa,

i com el ventre nevat –d’una donzella agraciada.

Sempre més ne té el record –aquell qui l’ha respirada.

És el maig, la rosa diu. –I jo li’n dic: calla! calla!

LA PRIMAVERA DIU

La primavera diu: que no faries
un cant que fos per mi?

Ai, primavera, si sabies
el teu nom clar, com vola en el camí!

El diu amorosit aquell qui veu la
flor del presseguer, color de teula
al mig d’un camp desert,
la civada filant son mantell verd,
l’oliu antic que sembla un mendicaire,
caçat, per bona sort, en un racó;
tot diu, oh primavera sospiraire,
el teu nom clar ple d’ales i ple d’aire,
i de fresca blavor.

TRES ROSES

Ulls clucs, en la tenebra, veig tres roses
porprades que han sorgit,
l'una damunt les altres, i descloses
al fons de l'esperit.

És tal vegada un record que perdura?
Quina mà les ha tretes del meu front?
Ve l'esperança amb una frescor pura?
Qui parla en mi? Les tres roses on són?

A LA FONT GELADA

A la font gelada,
irem a la font
per l'heura amagada,
distreta del món.
El seu doll arruixa
l'herba al rodador
i mai no s'afluixa
sa viva abundor.
De l'aigua les perles
s'escampillaran.
Cantaran les merles,
allí cantaran.
Jo te diré reina,
rei me diràs tu,
i farà sa feina
algun llaurador.
En la pau del dia
sempre llaurarà.
I quina alegria
d'el veure llaurar!
A la font gelada,
irem a la font...
A la font gelada,
les amors hi són.

Cinc cançons de bres

Poemes de Bernat Artola

LES CAMPANES

Nanc, nanc!
Les campanes del barranc
tenen batall de baladre.
Ronda el Cel un núvol blanc
sorrudament, com un lladre.

Nanc, nanc!
El meu xiquet vol dormir
i la cançó l'amoïna.

El núvol, com un sospir,
el somni torna boirina.

Nanc, nanc!
El núvol és un vaixell,
que per l'infinit navega.
També el meu fillet, com el
al bres de mon cor batega!
Nanc, nanc!

LA LLAR

La filla plora de fred
i per a fer-la dormir
sa mare canta baixet
com un sospir:

–Si ma veu fóra una flama
cremaria el món sencer!
“La meva xiqueta és l’ama
del corral i del carrer!”

Amb l’encís de la cançó
la xiqueta tanca els ulls.
La mare pren, per guardó,
sos cabells rulls.

–Si mon braç fóra una rama
com floriria el foguer!
“La meva xiqueta és l’ama
del corral i del carrer!”

Al bres, com en una llar,
s’encén foc amorosit.
La mare no pot cantar
i s’ha dormit.
I l’airet diu la proclama
de la trona i el dosser:
“La meva xiqueta és l’ama
del corral i del carrer!”.

MARETA

El blanc fillet té soneta
i sa mare el fa dormir
cantant-li una cançoneta
que de xiqueta va oir.

És la cançó tan bonica,
que mai no la sap cantar:
És la cançó que publica
el bres etern de la mar.

Dorm-te, fillet meu!
Tin son!

Ta mare et durà la creu
del món!

TAN, TARANTAN!

Quan vindrà Març tornarà l'oroneta;
la Primavera farà poms de flor,
i per dormir a la meva xiqueta
voldré cantar i lliurar-la de por.

Tan, tarantan! dirà la campaneta.
Tan, tarantan! la cançó del meu cor.

Quan vull bressar ma filleta menuda
sols un sospir mou el ritme del bres.
I ella, escoltant la cançó coneguda,
com a capoll dorm al calze d'un bes.

Tan tarantan! que la son benvinguda,
tan tarantan! és perfum sense pes.

DORM!

Per què plora el meu xiquet
i no s'ha dormit encara?
Dorm-te, filllet!
Dorm-te, ara!

El món és negre i és trist
i té la cara molt lletja.
Ell ja t'ha vist
i té enveja!

No vulgues obrir els ulls
ara que la son t'implora:
Voràs a brulls
a la vora!

Si plores perquè tens por
a la tenebra infinida,
pren el meu cor i ma vida!

Dorm, fill meu, que vull cantar
ton somni de tots els dies!
Deixa'm vetllar
quan somnies!

D'Aires de cançó

Poemes de Xavier Casp

A LA VORA VORETA

A la vora voreta
del camí,
fila el vol de retorn la terrerola.

A la vora voreta
dels sentits,
està el cant de les ales sense vora.

A la fosca fosqueta
de la nit,
vibra el niu d'ocellades nouvingudes.

A la fosca fosqueta
de l'oblit,
viu la fe d'esperances que s'esfullen.

SI ALGUN DIA VOLS CANTAR

Si algun dia vols cantar,
obri'm el cor ple de veus;
només et caldrà triar
les llàgrimes que més deus.

Després, obri bé el cor teu
i allí deixa-les plorar,
que l'eco et traurà la veu
d'aquell plor que em féu cantar.

Els asfòdels

Poemes de Rafael Caria

ELS ASFÒDELS

Els asfòdels
han florit
altra vegada
i ningú
no s'ha adonat
que han nascut
amb la mort
de les estrelles.
Mira'ls
en eix moment
de màgic silenci:
es tremolen d'amor
sota un sostre
de finíssimes gotes
de pluja
i encara no ha vingut
la primavera.
Esta nit
hem robat la lluna
als asfòdels
i hem tremolat
d'amor
sota la pluja.

EL TEMPS

S'esmuny lentament,
inevitable,
com la pols que cau
en la clepsidra,
el temps.

I el temps ha ferit
el perfum de les magnòlies
i el record dels teus ulls,
la mateixa vida meva.

Quan les flors
dels asfòdels
hauran tornat al cel
per donar llum
i joia al blau sostre
de la nit, un blanc pom
de núvols vindrà
cap a ponent
per anunciar-te, com a un somni
la meva despedida.

MIRATGE DE LA TARDA

En el miratge de la tarda
la metàfora del dia i l'eco ritmat
de les ònades. Vam obrir els camins
al goig i al precipici en aqueix
nostre mar, blanquinos d'escuma.

La platja va acollir la nostra joia
i els nostres cossos naufrags d'amor
després d'un llarg viatge.

En el miratge de la tarda
la plenitud del dia i el melangiós
desgotar del temps. Les hores han
caigut inexorables en partícules
de sal i arena fina pels nostres
cossos esdevinguts clepsidra.
Sobre el mirall de l'aigua no
deixarà rastres la joia dels asfòdels
ni el record dels nostres passos.

LA CAMBRA

Silenci rosat
de carnals capvespres
i tènue claror
nocturna.
Contemplo de ma cambra
la callada mort
del dia
i tu ets en contrallum
a la finestra:
arcuat dibuix
d'asfòdel
en tota sa nuesa.

El blau, al fons
domina la cornisa
dels teus ulls
més enllà
de l'horitzó visiu
on el cos es fa
paraula
i el mar
mor de tendresa.
Quan baixarà
la fosca
i la nit
haurà tancat
les pupil·les,
tu i jo serem penombra
i pols feta història
sobre els vidres.

ENLLÀ DE L'ORIGEN

Sento
l'antiguetat
del verb
en el teu
cos
i el polsar
de les marees
en els teus
ulls.
Et miro
i somnio
al mateix temps
el teu infinit.
Dibuixaré
sobre ta pell
claror de plenilunis
i secrets senders
d'asfòdels,
i besaré
els teus llavis
quan la mar
serà ben calma.

ANHEL

Voldria obrir el ulls
sobre la mar
en el màgic moment
de l'albada i saber-te
al meu costat
quan esclaten dels asfòdels
les flors.

Voldria obrir els ulls
sobre la mar
al triomf de la llum
i palpar la joia de les aigües
quan bressolen
i sentir els llavis del teu vent
sobre el cos
i rialles de gavines
quan festegen
l'infinit.

Voldria obrir els ulls
sobre la mar
per saludar la vida
que m'estimo i saber-te
al meu costat
quan moren els estels
gradualment
amb la nit.

PETIT RETAULE D'AMOR

Dins els teus ulls
immensos
el blau sense temps
del nostre mar
i els teus records
pà·lid velam
suspés
sobre el vent delirós
de la memòria.
Navego junt a tu
i sento molt a prop
el naufragi.

He besat els teus
llavis
ferits per les paraules
i he estimat les paraules
que han vibrat
sobre els llavis.
I he mort sobre els llavis
traspasat
per les paraules.

L'aire és suau;
aquesta nit perfumen
les magnòlies
i encara una vegada
serem sols
al teu jardí.

Demà,
quan obriràs els ulls,
mira a orient
cap al meu mar:
veuràs petits pomells
d'asfòdels
florir sobre les aigües
només per un moment.
Després, la solitud
dominarà l'espai
dels nostres cossos i
el nostre temps.

Naveguem mar enllà
pels camins de l'horitzó
cap al fons de l'esperança
on acaba el nostre somni.

Viurem com les marees
l'encant de la lluna
i taparem la nostra joia
amb fulles de penombra.

Quatre cançons

Poemes de Joan Fuster

ARA QUE VÉNS

Ara que véns, primavera,
no t'estengues sobre mi:
nega'm la cançó lleugera,
la mà breu del gessamí;
passa, abandona'm ací,
com a un mort, com a una austera
pedra o a un arbre partit;
no esdevingues, primavera,
sang, sinó cendra, al meu pit,
que me'l vull suspès d'oblit!

PER A MI LA NIT, SENYOR

Per a mi la nit, Senyor,
la nit espessa, llanguent!
Per a mi el desert roent
on se sap la sang claror!
Per a mi, Senyor, l'amor
fix, l'amor insadollat!
Per a mi l'eternitat
innombrable del record!
Per a mi, Senyor, la mort
com un enyor entelat!

ESCAMPADISSA

¿Sents aqueixa escampadissa
d'insondables picarols,
de l'aire que s'esllavissa
dens de brots i rossinyols?

¿Sents l'esperada sorpresa
del neguit tornat tendressa?

¿Sents, amor, en el batec
dels meus llavis sobre els polsos
teus l'abelliment o frec
dels desolaments més dolços?

ELS ULLS

Ni jo tinc, amor, més pàtria,
pensament ni més oblit,
ni té més arrels el dia,
ni abril més obert espill,
que els ulls, amor, amb què em salves,
els teus ulls de cel submís,
meus de vespres generoses:
ni tinc més atzar ni tinc
millor soledat ni una altra
fe per a aquest cant ferit!